

PRUHOVANÉ SVĚTLO

David soustředěně sledoval hru na miniaturní obrazovce iPodu, když si uvědomil, že ho ruší světlo. Zvedl oči a nepřítomně se podíval k oknu. Máma zase zapoměla zaklapnout žaluzie! Ach jo! Zatímco většina návštěvníků Prahy v noci osvětlené památky obdivovala, David měl jiný názor. Vyšehrad mu svítil pod nos a rušil ho ve spánku. Rodiče sice do všech oken nechali namontovat drahé domykavé žaluzie, kterými světlo nepronikalo – ovšem nesměli je zapomenout stáhnout a sklopit. David ještě několik vteřin sledoval hru, ale světlo zvenčí ostře prostupovalo štěrbinami žaluzií a vytvářelo mu na peřině protivné pruhy.

David byl zaujatý hrou a nechtělo se mu vstávat, světlo však do pokoje pronikalo stále větší silou. Zvedl oči a konečně mu došlo, že to, co září za oknem, nemůže být Vyšehrad. Odhodil peřinu a zvedl se. Došel k oknu, řetízku vytáhl žaluzie a ztuhl.

Každému, kdo by ho v tu chvíli uviděl, by se zdálo, že to není živý kluk, ale figurína z obchodu, která dělá reklamu světlemodrému pyžamu s červenými kostičkami. David se držel řetízku a zíral z okna s otevřenou pusou. Za okny totiž visela tramvaj. Ano, visela je to správné slovo.

Kdyby bydlel v přízemí, možná by mu to nepřipadalo divné, dokonce mu to jednu pikosekundu záhadné vůbec nepřišlo, než si uvědomil, že nebydlí v přízemí, ale v pátém patře.

Za okny Davidova pokoje se totiž nenacházely žádné koleje, po kterých tramvaje obvykle jezdí, což je naprosto logické, protože páté patro bývá obvykle ve výšce patnácti metrů.

Tramvaj to nebyla obyčejná, jakých po nábřeží u domu, kde David bydlel, projedou za den desítky a které on dobře zná, jelikož tramvají jezdí do školy. Tahle byla starodávna, hranatá, a co bylo nejšílenější... byla plná prapodivných bílých průhledných obličejů, které se tvářily stejně překvapeně jako David. Na rozdíl od jeho tváře však obličejové v tramvaji nepatřily k žádným tělům, byly namačkané vedle sebe jako bubliny, kterým šikovní kouzelník vykouznil oči, nos, ústa, a dokonce brýle i vousy. David ještě osmáct nekonečných vteřin vytřeštěně hleděl na zjevení za oknem, pak zavřeštěl, pustil řetízek

a jedním skokem byl zpátky v posteli, ačkoli od okna k lůžku to byly dobré tři metry. Žaluzie se s rachotem spustily dolů.

David ležel schovaný pod peřinou. Křečovitě svíral okraj peřiny a tiskl si ji k čelu. Vzduch se k němu dostával jen malou skulinkou nutnou k tomu, aby se neudusil.

Co to bylo? Co to bylo? Spí, anebo ne? David se znovu a znovu kousal do rtu, až to bolelo. Ne-spí! To znamená, že to, co spatřil za oknem, je pravda?

David se klepal, ale křičet nemělo cenu. Je přece doma sám.

Měl pocit, že nehnutě leží nejmíň tisíc hodin. I když nechtěl, štěrbinou neustále sledoval, jestli podivné světlo, které se v pokoji objevilo, stále svítí. Bohužel! Bledá záře, kterou stažené, ale otevřené žaluzie pouštěly do pokoje, se v pruzích šířila od jeho peřiny a pruhovaná byla i celá zeď a dveře vedoucí do chodby.

Kde je iPod? David hmatl pod peřinou, až přehrávač konečně našel. Kolik je hodin? Neměli by se rodiče už vrátit? David mrkl na displej. Bylo několik minut po půlnoci. Pod peřinou mu bylo příšerné vedro, ale děs mu nedovolil se odkrýt. Aspoň že je okno zavřené! Ale když se tramvaj zničehonic vznese do výšky, neznamená to, že klidně může proniknout skrz sklo? Davidovi se dělalo špatně. Napínal uši, ale nic neslyšel. Polomrtvý strachy přemýšlel, co se vlastně stalo. Promítal si celý dnešní den, nemohl však přijít na nic, co by vysvětlilo strašidelné zjevení.

Dnes byl poslední školní den, dostal vysvědčení, s kluky se chvíli honil před školou, pak přišel domů, hrál si na počítači, Světlana uvařila večeři... David vzpomínal, až mu hučelo v hlavě. Co se vlastně dneska stalo?

Balíček převázaný zelenou stuhou ležel na stole tak dlouho, dokud do sebe David nenasoukal trochu špaget se sýrem a kousek rajčete.

„Už nemůžu...“ odstrčil talíř a vyčítavě se podíval na rodiče.

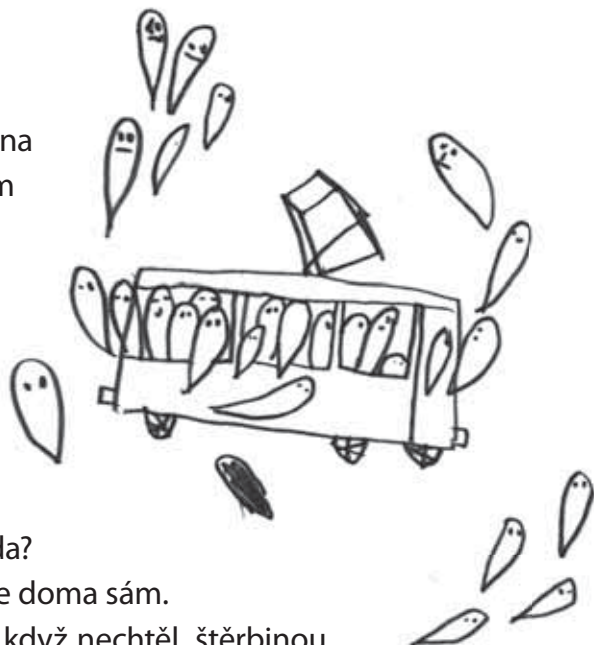
Mučí ho jídlem den co den. Až bude velký a nikdo mu nebude smět do ničeho mluvit, bude jíst jen hranolky s kečupem.

„Ani trochu?“

„Tak ho nech,“ přimluvil se Davidův táta. „Babička ho přes léto zase vykrmí.“

Táta vypadal, že je na dárek zvědavější než hubený desetiletý syn.

„Dobře, vy dva mě vždycky přemluvíte.“

Maminka povytáhla s povzdechem obočí, přesto Davidovi dárek podala.

„Ale slib mi, že příští rok bude vysvědčení lepší než letos! Vlastně nevím, jestli si dárek zasloužíš.“

„Slibuju,“ vyhrkl David bezmyšlenkovitě a rozškubal lesklý papír. Zajásal: „Jé... iPod!“

Táta se zazubil a poškrábal se na hlavě.

„Jo, iPod! Když jsem byl malej, o něčem takovým se mi ani nezdálo! Kdyby mi někdo řekl, že dám synovi jednu multimediální přehrávač, vůbec bych nevěděl, o čem je řeč. My si jako kluci hráli s mičudou na trávníku na Vyšehradě.“

„Dnešní děcka nevědí, co mají,“ pousmála se maminka. „Já jsem si zase pořád kreslila. Krátila jsem si tak cestu, když jsem jezdila do Olomouce na balet.“

„A kolik ti bylo, naše baletko?“

Jan svou ženu miloval a obdivoval. Nevynechal jedinou možnost, kdy ji mohl pohladit nebo pochválit.

„Devět,“ zazubila se a vlepila manželovi pusy.

David rodiče nevnímal. Soustředil se na malý placatý zázrak. To budou kluci ve třídě koukat! Škoda že je uvidí až za dva měsíce. Přes prázdniny z Prahy zmizí všechny děti. Aspoň ohromí bratrance a sestřenice, s nimiž bude v červenci u babičky a dědy na Moravě. David sice už dávno měl dotykový mobil a svůj laptop, které mu spolužáci záviděli, ale iPod je přece jen věc, ta mu chyběla!

„Nechceš nám něco říct?“ zeptala se maminka.

David neposlouchal. Obracel přehrávač v rukou a hned se hrnul k zásuvce, aby zapojil nabíječku.

Maminka chytila syna za ruku.

„Děkuju!“

Překvapeně na ni pohlédl: „Prosím...“

Máma nervózně mrkla na hodiny.

„Musíme jít. Davide, zamkneme tě. Nikomu neotvírej. Kdyby něco, Světlana má svůj klíč.“

Tyhle věty slyšel David čtyřikrát do týdne, zvykl si na ně tak, že je téměř nevnímal. Rodiče mu mockrát vysvětlili, že smí odemknout, jen kdyby hořelo. Současně milionkrát dodali, že hořet nesmí a že si David v žádném případě v jejich nepřítomnosti nesmí hrát s plynovým sporákem.

David Krásný neměl žádné sourozence. S rodiči Jolanou a Janem bydlel v Praze v pátém patře rohového noblesního domu na nábřeží Vltavy. Pětipokojový byt s terasou byl tak rozlehlý, že když maminka na Davida volala z ložnice, neslyšel ji. Protože

byl byt tak velký, maminka ho nestíhala uklízet a chodila jí pomáhat paní Světlana. Z oken obývacího pokoje byl vidět Pražský hrad i Petřínská rozhledna a kdykoli byl nad Hradem ohňostroj, David ho měl jako na dlani – viděl ho líp než v televizi. Ze svého dětského pokoje mohl pozorovat vyšehradskou skálu, na které se tyčil kostel svatého Petra a Pavla, v noci osvětlený tak, že maminka Davidovi každý večer před odchodem do práce stahovala žaluzie v obou oknech, protože jinak by v pokoji bylo světlo jako ve dne. Terasa, na kterou se vstupovalo z chodby, směřovala do dvora a teď v létě na ni rodiče umístili lehátka, a pro Davida dokonce malý bazén.

Jolana Krásná byla půvabná i ve skutečnosti a David se jí často chlubil spolužákům. Děti ve třídě na jeho vychloubání neměly odpověď. Rozpačitě cenily zuby a uhýbaly očima. David měl totiž pravdu. Jeho maminka byla dokonalá. Měla ztepilou postavu, hebkou pleť, profesionálně nalíčené oči a upravené vlasy. Nosila elegantní oblečení a boty s vysokými podpatky. Asi proto vyhrála před třemi lety konkurz na televizní moderátorku. Často se objevovala ve večerním zpravodajství. Všechny děti ze třídy ji z obrazovky znaly, a několik holek mu ji dokonce tajně závidělo.

David byl na mámu pyšný a současně se na ni zlobil. Nikomu by nedokázal vysvětlit, jaký má pocit, když ji večer sleduje v televizi. Věděl, že se s ním dívá celá republika, obdivoval, že se máma nepřekne a nic nezadrmolí, že je hezká a že se o ní píše v časopisech, ale současně ho trápilo, že s ním není každý večer doma. Večer nebýval doma ani táta, který pracoval v televizním studiu jako mistr zvuku. David byl příliš malý na to, aby si uvědomil, že mu rodiče dávají drahé dárky, aby omluvili svou nepřítomnost.

David ležel nehybně pod peřinou. Žádná ze vzpomínek na celý dnešní den nevyšvětlila, proč se mu za okno pověsila starodávná tramvaj. Pevně svíral oční víčka k sobě a toužebně si přál, aby se táta s mámou už vrátili...

Jako vždy, když se Davidovi rodiče vraceli z noční směny, v půl jedné v noci zastavil před domem taxík. Jolana s manželem vystoupili a ještě cestou ve výtahu se bavili o práci.

„Jsem unavená,“ prohlásila Jolana v chodbě, když vyklouzla z lodiček, v kterých měla bolavé nohy uvězněné osm hodin. „Můžeš, prosím tě, zkontrolovat Davida?“

Jan přikývl a tiše došel do synova pokoje. Hned si všiml, že manželka nezatáhla žaluzie. Zvenčí svítil Vyšehrad a bylo dobře vidět, že David spí zachumlaný v peřině až po uši. Táta mu z rukou vyprostil iPod, zaklapl žaluzie, a ještě než se vrátil do ložnice, několik minut si s přehrávačem pohrál. Zajímavá věčička! Jo, co by za to dal, kdyby ji měl jako malý kluk!